

- สาระ:** ลูกๆที่แสนหวาน เพื่อที่จะสอบผ่านด้วยเกียรตินิยม โยคะแห่งสติปัญญาของลูกไม่ควรเร่ร่อนแม้เพียงเล็กน้อย จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น ผู้ที่จดจำร่างกายของผู้ใดไม่สามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้
- คำถาม:** จุดหมายปลายทางสูงสุดคืออะไร?
- คำตอบ:** จุดหมายปลายทางสูงสุดสำหรับลูกดวงวิญญาณ คือการตายขณะมีชีวิตและเป็นของพ่อผู้เดียวเท่านั้น - ไม่จดจำผู้ใดอื่นและลืมสำนักทั้งหมดของร่างกายของลูกอย่างสมบูรณ์ จุดหมายปลายทางสูงสุด คือการทำให้สภาพของลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ เป็นด้วยสิ่งนี้ที่ลูกจะบรรลุถึงสภาพอยู่เหนือวงจรกรรมของลูก
- เพลง:** ท่านคือมหาสมุทรแห่งความรัก เรากะหายต่อหนึ่งหยด!

โอมชานติ เวลาที่เพลงนี้ผุด แทนที่จะเป็นความรัก มันควรเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ ลูกไม่สามารถเติมโตด้วยความรัก ลูกสามารถเติมโตด้วยน้ำของแม่น้ำคางคา ฯลฯ ดังนั้นคำสรรเสริญนั้นจึงเป็นของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา สิ่งนั้นผุดและสิ่งนี้ถูกต้อง ก่อนอื่นพ่อคือมหาสมุทรแห่งความรู้ แม้ว่าลูกๆจะมีความรู้ที่เล็กน้อย ลูกก็สามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงมากได้ ลูกๆ รู้ว่าเวลานี้ลูกเป็นสมาชิกของวัดดิลาลาที่มีชีวิตนี้อย่างแน่นอน วัดดิลาลานั้นไม่มีชีวิต ในขณะที่นี่คือวัดดิลาลาที่มีชีวิต นี่ก็เป็นความมหัศจรรย์เช่นกัน ลูกกำลังนั่งที่นี้ในรูปที่มีชีวิตในขณะที่ นั่นคืออนุสรณ์ที่ไม่มีชีวิตของลูก อย่างไรก็ตามมนุษย์ไม่เข้าใจสิ่งใด เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไปพวกเขาจะมาเพื่อเข้าใจว่า อย่างแน่นอนนี่คือมหาวิทยาลัยของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเจ้ากำลังสอนอยู่ที่นี้ ไม่สามารถมีมหาวิทยาลัยใดที่ยิ่งใหญ่กว่ามหาวิทยาลัยนี้ พวกเขาจะเข้าใจว่านี่คือวัดดิลาลาที่มีชีวิต วัดดิลาลานั้นคืออนุสรณ์ที่ลูกต้องของลูก เบื้องบนที่เพดานพวกเขาได้แสดงภาพสุริยวงศ์และจันทร์ทรวงศ์ แล้วก็อดิเทพ อดิเทวี และลูกๆกำลังนั่งโยคะอยู่บนพื้น ชื่อของผู้นี้คือบราห์มา และสรีรวิคือลูกสาวของบราห์มา เนื่องจากมีประชาปีตาบราห์มา ก็ต้องมีโกปและโกปปีด้วยอย่างแน่นอน ภาพเหล่านั้นไม่มีชีวิต ภาพเหล่านั้นเป็นภาพของผู้ที่เคยมีชีวิตอยู่ในอดีต เช่นที่เมื่อใครบางคนตาย พวกเขาก็จะทำภาพของผู้นั้นอย่างรวดเร็วมาก หากพวกเขาไม่รู้ถึงตำแหน่ง หรือชีวประวัติของเขา หากพวกเขาไม่เขียนว่าอาชีพการงานของเขาคืออะไร ภาพนั้นก็จะมีประโยชน์เลย เพราะเป็นไปด้วยสิ่งนี้ที่ลูกจะค้นพบว่างานเฉพาะเจาะจงใดที่บุคคลนั้นได้ทำ เวลาที่แม่วามีวัดให้แก่เทพ แต่ก็ไม่มีใครรู้ถึงหน้าที่การงานหรือชีวประวัติของพวกเขา ไม่มีใครรู้จักชีพบาบา ผู้ที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด เวลาที่ลูกๆ รู้ชีวประวัติของทุกคน ลูกรู้ว่าใครคือคนหลักที่มีชีวิตอยู่ในอดีต และเหตุใดพวกเขาจึงได้รับการกราบไหว้บูชา พระเจ้านั้นสูงสุดเหนือสิ่งใด ผู้คนเฉลิมฉลองชีพรাত্রี ดังนั้นท่านต้องจุดอวตารลงมาอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามไม่มีใครรู้ว่าเมื่อใดที่ท่านได้อวตารมา หรือท่านได้ทำอะไรเมื่อท่านมา พร้อมกับชีวาก็มีบราห์มา ใครคืออดิเทพและใครคืออดิเทวี? ทำไมถึงแสดงภาพพวกท่านด้วยแขนมากมาย? นั่นคือการแสดงสัญลักษณ์ของการเติบโตที่เกิดขึ้น การขยายตัวอย่างมากมายเกิดขึ้นผ่านประชาปีตาบราห์มา พวกเขาพูดถึงบราห์มาว่าท่านมีแขน 100 แขน และว่าท่านมี 1,000 แขน พวกเขาไม่ได้พูดถึงแขนมากมายของวิษณุหรือชางก้า เหตุใดพวกเขาถึงพูดเช่นนี้ถึงแขนของบราห์มา? สิ่งสร้างทั้งหมดเป็นสิ่งสร้างของประชาปีตาบราห์มา ไม่มีเรื่องเกี่ยวกับแขนของร่างกายมากมายนั้น แม้ว่าพวกเขาพูดถึงบราห์มาที่มี 1,000 แขน พวกเขาก็ไม่มีความหมายของสิ่งนั้น เวลาที่ลูกสามารถเห็นได้ในทางปฏิบัติว่าบราห์มามีแขนกี่แขน แขนเหล่านี้ไม่มีขีดจำกัด ทุกคนยอมรับประชาปีตาบราห์มา แต่พวกเขาไม่รู้หน้าที่การงานของท่าน ดวงวิญญาณไม่มีแขน เป็นร่างกายที่มีแขน มีพี่น้องนับล้านๆ และดังนั้นจะมีแขนมากมายแค่ไหน? อย่างไรก็ตามก่อนอื่นพวกเขาต้องเข้าใจความรู้ที่ทั้งหมดอย่างชัดเจน หลังจากนั้นลูกจึงจะสามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดให้กับพวกเขา สิ่งแรกและสำคัญ คือพ่อผู้เดียวพูดว่า: จดจำพ่อและจดจำมรดกของลูก มหาสมุทรแห่งความรู้ได้รับการจดจำด้วยเช่นกัน ท่านให้ประเด็นของความรู้ที่มากมาย ไม่สามารถจดจำประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดได้ เพียงสาระที่คงอยู่ในสติปัญญา ในที่สุดสาระที่คงอยู่ก็คือ “มานมานะบาฟ” ศรีฤกษ์ณะไม่สามารถเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ เขาเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งสร้าง เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นคือผู้สร้าง เป็นพ่อที่ให้มรดกแก่ทุกคนและพาทุกคนกลับบ้าน บ้านของพ่อและบ้านของดวงวิญญาณคืออาณาเขตแห่งความเงียบสงบ ดินแดนแห่งวิษณุ ไม่เรียกว่าบ้านของพ่อ โลกที่ไม่มีตัวตนที่ซึ่งดวงวิญญาณอาศัยอยู่นั้นคือบ้าน ลูกๆ ที่รู้คิดสามารถดูซับประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดได้ ไม่ใช่ว่าความรู้ทั้งหมดนี้จะสามารถคงอยู่ในสติปัญญาของใคร หรือว่าลูกจะสามารถเขียนบนกระดาษได้มากมาย หากลูกจะรวบรวมมูร์ลีเหล่านี้ทั้งหมดด้วยกัน ทั้งห้องก็จะเต็มไปด้วยมูร์ลีเหล่านั้น ในการศึกษาอื่นก็มีหนังสืออยู่

มากมาย เมื่อผู้คนได้ผ่านการสอบของพวกเขาแล้ว เพียงแต่สาระเท่านั้นที่คงอยู่ในสติปัญญาของพวกเขา เมื่อพวกเขาสอบผ่านการสอบกฎหมายพวกเขาก็มีความสุขชั่วคราวเป็นเวลาชาติเกิดเดียว สิ่งนั้นนำรายได้ที่สูญสลายมาให้พวกเขา พ่อนี้ทำให้ลูกสามารถมีรายได้ที่ไม่สูญสลายสำหรับอนาคต ครูและนักบุญ ฯลฯ เพียงแต่ทำให้ผู้คนสามารถหารายได้ที่สูญสลายเมื่อการทำลายล้างเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นรายได้นั้นก็ลดลง ลูกจะพูดที่จริงรายได้นั้นก็เพิ่มขึ้น แต่ก็ได้ไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งหมดนี้กำลังจะถูกทำลาย ก่อนหน้านั้นราชาเคยมีรายได้ของตนเอง ฯลฯ ที่จะใช้ ทุกวันนี้พวกเขาไม่มีแม้กระทั่งสิ่งนั้น รายได้ของลูกนั้นคงอยู่เป็นเวลายาวนานมาก ลูกรู้ว่าละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้วและไม่มีใครในโลกรู้เกี่ยวกับสิ่งนี้ ลูกแต่ละคนดูซับสิ่งนี้ ต่างลำดับกันไป ลูกบางคนก็ไม่สามารถอธิบายสิ่งใด บ้างพูดว่าพวกเขาอธิบายให้แก่เพื่อนฝูงญาติมิตร ฯลฯ ของพวกเขา แต่นั่นเช่นกันก็เป็นเพียงเวลาชั่วคราวเท่านั้น เหตุใดลูกจึงไม่สามารถอธิบายสิ่งเหล่านี้ให้แก่ผู้อื่นที่นิทรศการละ ฯลฯ? เพราะลูกไม่ได้ดูซับสิ่งนี้อย่างถูกต้องแม่นยำ อย่านำพิจารณาว่าตัวลูกนั้นฉลาดมาก หากลูกกระตือรือร้นเกี่ยวกับการรับใช้ ให้รับฟังผู้ที่อธิบายอย่างชัดเจน พ่อได้มาเพื่อให้ลูกสามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง และดังนั้นลูกต้องทำความเพียรพยายามบางอย่าง อย่างไรก็ตามหากไม่อยู่ในโชคของลูก ลูกก็ไม่แม้กระทั่งยอมรับศรัทธา และสถานภาพของลูกก็จะถูกทำลาย อาณาจักรนี้กำลังถูกก่อตั้งขึ้นตามแผนของละคร ความหลากหลายทั้งหมดนั้นเป็นที่ต้องการสำหรับอาณาจักรนี้ ลูกๆ สามารถเข้าใจได้ว่าบางคนจะกลายเป็นปวงประชาที่ดีและบางคนก็น้อยกว่า พ่อพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อสอนราชาโยคะแก่ลูก มีภาพลักษณ์ของราชาในวัดจิตลาลา ผู้ที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาภายหลังกลายเป็นผู้กราบไหว้บูชาสถานภาพของราชาและราชินีเหล่านั้นสูง แม้ว่าเมื่อพวกเขาตกลงไปสู่หนทางบาป ก็มีอาณาจักรที่มีปวงประชามั่งคั่งด้วยเช่นกัน ในวัดจักรนาถได้แสดงว่าทุกคนสวมมงกุฏ ปวงประชาไม่ได้สวมมงกุฏ มีการแสดงภาพราชาและราชินีที่สวมมงกุฏเหล่านั้นห้องแฉะอยู่ในกิเลสด้วย พวกเขามีความสุขอย่างใหญ่หลวง และมีความมั่งคั่งเช่นกัน แต่บางคนก็มีทรัพย์สมบัติมากกว่าและบางคนก็มีน้อยกว่า แน่หนอนว่ามีความแตกต่างระหว่างพระราชวังที่ประดับด้วยเพชรและพระราชวังทำด้วยเงิน ดังนั้นพ่อพูดกับลูกๆ: ทำความเพียรพยายามอย่างดีที่จะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูง ราชานั้นก็มีความสุขมากกว่า ที่นั่นทุกคนมีความสุขในขณะที่ที่นี้ทุกคนไม่มีความสุข ทุกคนที่นี้ประสบกับโรคภัยไข้เจ็บ ฯลฯ มีเพียงความสุขเท่านั้นที่นั่น แต่สถานภาพของพวกเขาก็ยังคงต่างลำดับกันไป พ่อพูดว่า: ใฝ่แต่ทำความเพียรพยายามอย่างสม่ำเสมออย่าได้เกียจคร้าน เป็นที่เข้าใจได้จากความเพียรพยายามที่ลูกทำว่า การหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ประเภทใดที่ลูกจะได้รับตามละคร เพื่อที่จะประกาศสิทธิ์ต่อการหลุดพ้นเพื่อชีวิตใหม่ที่ไม่มียุติ ลูกต้องทำตามศรัทธา หากนักเรียนไม่ปฏิบัติตามคำสอนที่ครูของเขาให้กับเขา เขาก็ไร้ประโยชน์ ลูกทั้งหมดนั้นต่างลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ หากลูกพูดว่าลูกไม่สามารถทำบางสิ่ง แล้วลูกจะเรียนรู้อะไร? ลูกต้องศึกษาเล่าเรียนและกลับมามาฉลาด เพื่อที่ผู้คนจะพูดว่าลูกอธิบายได้ดีมาก อย่างไรก็ตาม ลูกดวงวิญญาณต้องตายขณะมีชีวิต และเป็นของพ่อผู้เดียวเท่านั้น จุดหมายปลายทางสูงสุด คือการไม่จดจำใครอื่น และทำลายสำนักของร่างกายของลูกทั้งหมด ลูกต้องลืมทุกสิ่ง จุดหมายปลายทางที่สูง คือเมื่อลูกได้ทำให้สภาพของลูกเป็นสำนักดวงวิญญาณอย่างสมบูรณ์ ดวงวิญญาณเบื้องบนนั้นปราศจากร่าง และแล้วพวกเขาก็ลงมาที่นี้และรับร่างกายมาใช้ เวลานี้ในขณะที่ลูกอยู่ที่นี้ ลูกต้องพิจารณาตัวลูกเองว่าปราศจากร่าง ความเพียรพยายามนี้ยิ่งใหญ่ ลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และบรรลุถึงสภาพอยู่เหนือปวงกรรมของลูก แม้แต่กูก็มีความรู้สึกเพียงพอที่จะละทิ้งหนังเก่าของมัน ลูกต้องละทิ้งสำนักของร่างกายของลูกด้วยเช่นกัน เมื่อลูกอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ลูกก็มีสำนักที่เป็นดวงวิญญาณอยู่แล้ว ในขณะที่ลูกอยู่ที่นี้และอยู่ในร่างกาย ลูกต้องพิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณ สำนักของร่างกายควรจะถูกละทิ้ง นี่คือการสอบที่ใหญ่มากที่พระเจ้าตัวท่านเองต้องมาเพื่อสอนลูก ไม่มีใครจะพูดว่า: “ละทิ้งความสัมพันธ์ทั้งหมดของร่างกายและเป็นของพ่อ” พิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตน ลูกไม่ควรจะมีสำนักของสิ่งอื่นใดเลย มายานี้มันดีกลูกไว้ในสำนักร่างกายของกันและกัน เหตุนี้เองบาบาจึงพูดว่า ลูกต้องไม่แม้กระทั่งจดจำผู้มีตัวตนนี้ บาบาพูดว่า: ลูกต้องลืมแม้กระทั่งร่างกายของลูกเองและจดจำพ่อผู้เดียว สิ่งนี้ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างมาก มายาดักแม้กระทั่งลูกที่ดีมากในรูปและนามของผู้อื่น นิสัยนั้นเลวร้ายมาก การจดจำร่างของใครบางคนหมายถึงการจดจำวิญญาณปีศาจร้าย พ่อบอกลูกให้จดจำชีพบาบาผู้เดียวเท่านั้น แต่แล้วลูกก็ใฝ่แต่จดจำวิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้า ขออย่าได้มีความผูกพันยึดมั่นกับร่างกายของใคร ลูกต้องศึกษากับครูของลูก แต่ลูกต้องไม่ติดกับในรูปและนามของครูนั้น ต้องใช้ความเพียรพยายามที่จะกลับมีสำนักเป็นดวงวิญญาณ ลูกๆ มากมายสังขารของพวกเขาให้บาบา แต่บาบาไม่มีศรัทธาในตัวพวกเขา บ้างพูดว่า: “ฉันไม่จดจำใครนอกจากชีพบาบา” อย่างไรก็ตาม บาบารู้ว่าการจดจำระลึกถึงที่พวกเขามีนั้นไม่มีค่าแม้กระทั่งหนึ่งสตางค์ เป็นการจดจำระลึกถึงที่ใช้ความเพียรพยายามอย่างมาก ดวงวิญญาณติดกับโดยใครคนใดคนหนึ่ง การจดจำผู้มีร่างกายหมายถึงการจดจำวิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้า เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นการกราบไหว้บูชาวิญญาณปีศาจร้ายเช่นกัน ลูกจดจำวิญญาณปีศาจร้าย ที่นี้ลูกเพียงจดจำชีพบาบาเท่านั้น ไม่มีเรื่องของการกราบไหว้บูชา ลูกได้จับสันนามและร่องรอยทั้งหมดของความเลื่อมใสศรัทธาอย่างสมบูรณ์ แล้วเหตุใดลูกจึงจดจำสัญลักษณ์เหล่านั้นเล่า? สัญลักษณ์

เหล่านั้นทำมาจากดินเหนียวเช่นกัน พ่อพูดว่า: ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดไว้แล้วในละคร พ่อต้องเปลี่ยนลูกจากผู้กราบไหว้บูชา เป็นผู้ที่มีความเคารพแก่การกราบไหว้บูชา ลูกต้องไม่จดจำผู้ที่มีร่างกายใดๆเลย ไม่จดจำใครนอกจากจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น เมื่อลูกดวงวิญญาณกลับมาบริสุทธิ์ ลูกจะได้รับร่างกายที่บริสุทธิ์ เวลานั้นร่างกายเหล่านั้นไม่บริสุทธิ์ ในขณะที่ดวงวิญญาณกำลังเปลี่ยนจากสาโทประธาน เป็น สาโท ราโจ และทาโม พวกเขาจะได้รับร่างกายตามนั้น เวลานั้นลูกดวงวิญญาณเฝ้าแต่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ แต่ร่างกายของลูกจะไม่กลับมาบริสุทธิ์ที่นี่ สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นที่เข้าใจ ประเด็นเหล่านี้จะนั่งในสติปัญญาของผู้ที่เข้าใจประเด็นเหล่านั้นอย่างดี และของผู้ที่เฝ้าแต่อธิบายแก่ผู้อื่น เป็นดวงวิญญาณที่ต้องกลับมาสาโทประธาน ใช้ความเพียรพยายามอย่างมากที่จะจดจำพ่อ ลูกบางคนก็ไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงน้อยนิดที่สุด เพื่อที่จะสอบผ่านด้วยเกียรตินิยม โยคะแห่งสติปัญญาของลูกต้องไม่เร่ร่อนไปที่ใดแม้แต่น้อย ลูกควรจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้น แต่โยคะแห่งสติปัญญาของลูกก็เฝ้าแต่เร่ร่อนไปทั่ว ยิ่งลูกทำให้ผู้อื่นท้อแท้กับตนเองมากเพียงใด ลูกก็จะยิ่งประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงตามนั้น ผู้ที่จดจำร่างของใครบางคนจะไม่สามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ ลูกต้องสอบผ่านด้วยเกียรตินิยมที่นี่ ลูกจะสามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้อย่างไรหากลูกไม่ทำความเพียรพยายามนี้? ผู้ที่จดจำร่างของใครบางคนจะไม่สามารถทำความเพียรพยายามใดๆ ได้เลย พ่อพูดว่า: ทำตามผู้ที่ทำความเพียรพยายาม ผู้นี้ก็เป็นผู้ทำความเพียรพยายามเช่นกัน ความรู้นี้พิเศษสุด ไม่มีใครในโลกรู้สิ่งเหล่านี้ มันไม่อยู่ในสติปัญญาของใครอื่นว่าดวงวิญญาณเปลี่ยนแปลงอย่างไร ทั้งหมดนี้ใช้ความเพียรพยายามที่แฝงตัว บาบานั้นแฝงตัว ลูกจะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรของลูกอย่างไร? ลูกไม่ต้องต่อสู้อุบัติหรือทะเลาะเบาะแว้งสำหรับสิ่งนี้เลย สิ่งทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับความรู้ และโยคะนี้ ลูกต้องไม่ต่อสู้อุบัติกับใครเพื่อสิ่งนี้ ทำความเพียรพยายามที่จะชำระดวงวิญญาณให้บริสุทธิ์ เมื่อลูกดวงวิญญาณกลับมาไม่บริสุทธิ์ ลูกก็เริ่มต้นรับร่างกายที่ไม่บริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน ลูกดวงวิญญาณต้องกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง และกลับบ้าน สิ่งนี้ใช้ความเพียรพยายามอย่างมาก บาบาสสามารถเข้าใจว่า ลูกแต่ละคนทำความเพียรพยายามอะไร นี่คือคลังสมบัติที่มีค่าของชีพบบา ลูกกำลังทำงานรับใช้ในคลังสมบัติที่มีค่าของชีพบบา หากลูกไม่รับใช้เวลานี้ ลูกก็ประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่มีค่าแค่เศษสตางค์ หากลูกมาหาพ่อที่นี่เพื่อรับใช้แต่ลูกไม่ได้รับใช้ ลูกจะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพใด? อาณาจักรกำลังลูกก่อตั้งขึ้นที่นี่ คนรับใช้ฯลฯ ก็ต้องลูกสร้างขึ้นที่นี่ด้วยเช่นกัน เป็นเวลานี้ที่ลูกเอาชนะราวัน ไม่มีสงครามอื่นใด ประเด็นนี้ที่กำลังอธิบายแก่ลูกเวลานี้มันแฝงตัวอย่างมาก ลูกได้มาซึ่งอาณาจักรของโลกด้วยพลังโยคะของลูก ลูกรู้ว่าลูกคือผู้อาศัยของดินแดนแห่งความสงบ ลูกๆควรจะจดจำบ้านที่ไม่มีขีดจำกัดของลูกเท่านั้น เราได้มาที่นี่เพื่อที่จะเล่นบทบาทของเรา แล้วเราก็จะกลับไปที่บ้านนั้น ไม่มีใครเข้าใจว่าดวงวิญญาณกลับไปอย่างไร ดวงวิญญาณต้องลงมาที่นี่ตามแผนของละคร อัศจรรย์

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน และเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อย่าได้มีความผูกพันยึดมั่นต่อผู้ที่มีร่างกายใด การจดจำร่างกายของใครบางคนหมายถึงการจดจำวิญญาณปีศาจร้าย ดังนั้นอย่าได้ติดกับในนามและรูปของใคร ลูกต้องลิ้มแม้กระทั่งร่างกายของลูกเอง
2. สะสมรายได้ที่ไม่สูญสลายเพื่ออนาคต กลับมาคิดถึง และทำให้สติปัญญาของลูกดูดซับประเด็นของความรู้นี้ เข้าใจสิ่งต่างๆที่พ่ออธิบายแล้วอธิบายสิ่งเหล่านั้นแก่ผู้อื่น

พร: ขอให้ลูกเป็นมหาวิระที่มีชัยชนะ ผู้ที่ด้วยการตระหนักรู้ถึงชัยชนะของลูกทุกวงจร ปลุกเรียกมายาศักดิ์ศรีของลูกให้มา
ลูกๆมหาวิระที่มีชัยชนะไม่กลัวเมื่อพวกเขาเห็นข้อสอบ เพราะพวกเขาคือตริกาลดาชิ พวกเขารู้ว่าพวกเขาได้รับชัยชนะทุกวงจร ลูกๆ มหาวิระไม่สามารถพูดว่า: “บาบา อย่าได้ส่งมายามาหาเรา โปรดเมตตา ให้พรแก่ลูก ให้พลังแก่ลูก ลูกจะอย่างไรดี? ชื่นหนทางให้กับลูกด้วย!” นี่คือการอ่อนแอ ลูกๆ มหาวิระจะปลุกเรียกศัตรูของพวกเขา: “มาเลย เพื่อฉันจะได้มีชัยชนะ”

คติพจน์: การเตือนลูกถึงเวลานั้น เป็นไปเพื่อลูกกลับมาท้อแท้และสมบูรณ์พร้อม

มีความรักในความสันโดษและซึ่มซัับความเป็นหนึ่งเดียวกันและสมาน

เพื่อที่จะได้รับความสำเร็จทุกประเภท ก่อนอื่นลูกต้องการสันโดษ และการมีสมาธิ ลูกสามารถได้รับความสำเร็จโดยใช้สองสิ่งเหล่านี้ ในรูปอนุสรณ์ของลูก ผู้คนนำเอาคุณสมบัติพิเศษสองประการมาใช้เพื่อที่จะได้รับความสำเร็จ นั่นคือสันโดษ และการมีสมาธิ ลูกจำเป็นต้องนำวิธีนี้มาใช้ในรูปที่มีตัวตนด้วยเช่นกัน เนื่องจากการขาดสมาธิ ลูกจึงขาดศรัทธาที่มุ่งมั่น เพราะลูกขาดการอยู่ในสันโดษ ความคิดธรรมดาจึงทำให้เมล็ดอ่อนแอ ดังนั้น จงกลายเป็นตัวของความสำเร็จโดยการใช้วิธีนี้